

Zondag 23 mei 2021, Pinksterdienst, ds. Martine Nijveld, Bergkerk

Eerste lezing: Genesis 1:1-5 (uit de Amsterdamse Vertaling)

In den beginne schiep God de hemel en de aarde.

De aarde nu was wirwar en wanorde, duisternis over de baaierd
en Gods geest zwevend over de wateren.

God zei: Er zij licht! En er was licht.

God zag het licht, het was goed.

God maakte scheiding tussen het licht en de duisternis.

God riep tot het licht: Dag

en tot de duisternis riep hij: Nacht.

Het werd avond, het werd morgen, een dag.

Tweede lezing: Handelingen 2:1-13 (Nieuwe Bijbelvertaling 2004)

Preek:

Lieve mensen,
in de kerk en thuis of onderweg,
allemaal samen gemeente van Christus,

ik las afgelopen week een leuk berichtje in de krant.

Vanaf maandag 17 mei mag er in Groot-Brittannië formeel weer geknuffeld worden.

Mensen mogen elkaar weer in de armen vallen,

heeft de regering aldaar gezegd,

maar wel met mate en met de nodige voorzichtigheid.

Een apart bericht,

maar we leven dan ook in een aparte tijd.

En ook wel weer mooi dat het zo benoemd wordt,

dat het weer mag, geen afstand meer, maar ouderwetse omhelzingen.

Een herstart,

een nieuw begin.

Velen zagen er naar uit.

Een Britse actrice kon niet wachten, zei ze euforisch:

ze zou baby's in de kinderwagen knuffelen,

ouderen achter hun rollators,

meisjes bij de kassa en jongens die voetballen in het park,

en politieagenten als ze daarna op het bureau zou worden ingerekend.

Een feest. Een herstart.

Een nieuw begin.

Vandaag maken ook wij een nieuw begin.

In verbondenheid met alle mensen thuis vieren we óók weer
met een groep mensen in de kerk.

En we hopen dat het,

in de woorden van Genesis 1,

begin mag zijn van een nieuwe dag...

Hier op tafel ziet u

het verbeeld in de liturgische schikking:

een feniks herrezen uit de as.

Herboren. Opgestaan.

Van harte hopen we dat het zo mag zijn – en dat het goed mag zijn.

Ook in het bijbelboek Handelingen horen we van een nieuw begin.

En dat blijft toch een mooi en heel bijzonder verhaal.

Om het maar eens wat plechtig te zeggen:

een ademtocht van Godswege

wordt vaardig over mensen

en zet hen opnieuw in beweging.

Of anders gezegd:

Een windvlaag blaast door het huis,

waait de muizenissen uit de hoofden,

de zorgen uit het hart,

waait deuren en ramen open.

En de Geest die Jezus bezielde,

die geest van liefde en protest, van licht en uitzicht,

wat met Israël begonnen is, in aloude verhalen verteld en doorgegeven,

díe Geest

vervult ook allen die in het huis zijn.

Een nieuw begin. Een herstart.

En altijd weer vallen mij die woordjes

ieder en **allen** op (als de woorden die zo vaak in deze tekst klinken).

Met Pinksteren worden wij mensen allemaal

ingezet, iedereen, één voor één, geen kan gemist,

allemaal nodig, waardevol, dat vuurtje van boven ook op jou,

we mogen meedoen aan de Jezusbeweging met onze eigen gaven

en onze eigen talenten. Samen bouwen, want al ga je in je eentje misschien

sneller, samen kom je verder.

In het verhaal lezen we hoe dat nieuwe begin zich uit:

de leerlingen van Jezus,

zijn vrienden en vriendinnen,

beginnen op luide toon te spreken in **vreemde** talen,

zoals hun door de Geest wordt ingegeven.

Ze gaan spreken in **vreemde** talen.

Dat klinkt alsof Pinksteren een talenwonder is, een talenfeest,

vreemde talen gaan ineens vanzelf, hoe mooi zouden eindexamenleerlingen

ook dit jaar dát kunnen vinden! Of mensen op reis, op vakantie.

Maar als je in het Grieks, de oorspronkelijke taal

van het Nieuwe Testament, leest,

ontdek je dat er niet zozeer 'vreemde talen' staat,

maar dat je het ook kunt vertalen met 'andere talen'.

Misschien gaat het er dus niet zozeer om dat ze ineens

Syrisch, Macedonisch, Egyptisch, Somalisch, Fries, Deens, vloeiend Engels of Frans of wat dan ook

spreken, maar dat ze een andere taal gaan spreken,

ánders gaan spreken,

als nieuwe mensen sprekend en levend,

de taal van liefde en aandacht en warmte en zorg voor elkaar,

de taal van tederheid en van menselijkheid.

Een taal die muren omverhaalt,

een taal die mensen elkaar doet verstaan,

een taal die barrières slecht.

Andere tongen, andere taal, nieuwe wegen.

In deze dagen hier en nu klinkt nogal eens het woord herstelplan, herstelplan voor ondernemend Nederland. We spreken over 'terug naar het oude normaal'. Hier in het Pinksterverhaal wordt breder gezien, verder gekeken: geen herstel van eerdere tijden, maar nieuwe wegen, andere wegen, anders leven, samen leven, een gaan richting toekomst, een zoeken naar wegen om het leven op aarde te dienen, creatief, humaan, rechtvaardig, ánders.

Tot slot:

het onderwerp van het andere spreken van de leerlingen

is: Gods grote daden.

En dat kan ons weer verbinden met de woorden uit Genesis 1, waar we horen dat Gods grote daden zijn:

licht,

grond onder de voeten, land om te wonen,

mensen in samenheid geschapen met dieren en planten,

levend in verbondenheid met vogels en vissen en kruiden en bomen,

en ook horen we van een dag om te rusten, om van ophouden te weten,

van niet altijd doorgaan en groeien en meer.

Een leefbare aarde.

De taal van Gods grote daden, dat is de taal,

waarmee we elkaar vertellen over hoe het leven eigenlijk is bedoeld.

Dat is taal die een ánder verhaal vertelt.

Een andere taal dan die van

machtsvertoon en eigenbelang, van raketten en bommen, van jouw geluk en jouw vrijheid alleen.

En om dat ándere verhaal door te vertellen en te doen:

daartoe waait de Geest

door dit huis, door onze hoofden en onze harten,

daartoe blaast ze ons naar buiten,

ook vandaag.

Amen.